

Čís. 4149.

Záchvat choroby žlučových kamínek jest neodvratnou překážkou ve smyslu § 427 tr. ř.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, Zm I 655/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalovaného proti rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 22. května 1930, vynesenému podle § 427 odst. 3 tr. ř. v nepřítomnosti obžalovaného, jímž uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák. a poukázal krajský soud, by nařídil nové hlavní přelíčení. Zmateční stížnost a odvolání obžalovaného poukázal na toto rozhodnutí o odporu.

D ů v o d y:

Lékařským vysvědčením MUDr. Františka D-a jest prokázáno, že obžalovaný prodělal dne 20. května 1930 záchvat žlučových kamínek, kterážto choroba mu nedovolovala dne 22. května 1930 vydati se na cestu ke hlavnímu přelíčení u krajského soudu v Kutné Hoře, takže chorobu tu jest označiti za neodvratnou překážku, zabránivší mu dostavení se ke hlavnímu přelíčení. Důsledkem toho bylo podle § 427 odst. 3 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 4150.

Není důvodu, vymeziti pojem nedbalosti pro trestné činy proti bezpečnosti majetku, nanejvýš pro přečin úpadku jinak (úžeji), než jest zákonem vymezen pro trestné činy proti bezpečnosti života v § 335 tr. zák.

I pro přečin nedbalého úpadku stačí, že si dlužník mohl uvědomiti nebezpečnost svého jednání pro věřitele, možnost, že jeho jednáním věřitelé utrpí újmu na právu neúplným uspokojením pohledávek.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, Zm II 206/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 14. května 1930, pokud jí byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 2 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost napadá rozsudek prvé stolice ve výroku o vině stěžovatelčině námitkou, že stěžovatelka nejednala nedbale, nanejvýš se nedopustila vědomé nedbalosti; vytýká mu zmatečnost podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., již však nedoličuje, nanejvýš nedoličuje po zákonu. Pokud stížnost dokazuje, že neschopnost stěžovatelčina, zaplatiti věřitelům plně, byla zaviněna její nemocí, a že nedošlo k vyrovnání na zá-

konnou částku jen vinou některých věřitelů, žádavších plné uspokojení, jsou vývody stížnosti bezpředmětné; neboť rozsudek nedává jí za vinu, že způsobila nedbalostí svou neschopnost platiti, tím méně, že způsobila nedbalostí, totiž nesplněním podmínek nutných k vyrovnání větší zkrácení věřitelů, než ke kterému by bylo došlo vyrovnáním, nýbrž jen, že obchodovala dále, i když poznala svou neschopnost platiti. Škodu, která tímto dalším obchodováním věřitelům nastala, lze ovšem dlužníku přičítati jen, jednal-li nedbale. Avšak není důvodu, vymeziti pojem nedbalosti pro trestné činy proti bezpečnosti majetku, najmě pro přečin úpadku jinak (úžeji), než jest zákonem vymezen pro trestné činy proti bezpečnosti života v § 335 tr. zák.; stačí tudíž i pro přečin nedbalého úpadku, že si dlužník mohl uvědomiti i nebezpečnost svého jednání pro věřitele, možnost, že jeho jednáním věřitelé utrpí újmu na právu neúplným uspokojením pohledávek. Proto je stížnost na omylu, majíc za to, že výrok o vině stěžovatelčině vyžadoval zjištění její vědomé nedbalosti. Pro skutkovou podstatu přečinu podle § 486 čís. 2 tr. zák., jímž byla stěžovatelka uznána vinnou, jest znak dlužníkovy nedbalosti, poškozující věřitele, rozveden samým zákonem v jednání s ní se srovnávající a shledán v tom, že dlužník, nabyv vědomí o své neschopnosti platiti, činí nové dluhy, splácí dluhy nebo nenavrhne včas vyrovnací řízení nebo vyhlášení úpadku. Proto jest odsuzující výrok ve znaku nedbalosti opodstatněn způsobem vyhovujícím správnému výkladu zákona rozsudečnými zjištěními, že si stěžovatelka byla již alespoň v dubnu 1928 vědoma neschopnosti platiti dluhy, t. j. uspokojiti veškeré věřitele v době přiměřené pravidlům řádného provozu její výdělečné činnosti, a že stěžovatelka přes to (aniž učinila onen návrh) ještě v dubnu, v květnu a v červnu 1928 činila nové dluhy a splátky v rozsudku podrobně uvedené. Stížnost nevytýká tomuto výkladu pojmu neschopnosti platiti, jímž se rozsudek řídí, právní mylnost.

Čís. 4151.

Pojem »zprznění« (§ 128 tr. zák.) předpokládá sice, že zlý úmysl pachatele směřoval k ukojení jeho chlípných chtíčů, nevyžaduje však, by toho účelu (účinku) bylo skutečně dosaženo.

Pod pojem »pohlavního zneužití těla« ve smyslu § 128 tr. zák. spadá i sahání pod sukně nedospělého děvčete.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1931, Zm I 468/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 19. března 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zprznění podle § 128 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po zákonu provedena (výhradně na rozsudečných zjištěních a na jejich celku vybudována) jest námitka, že bylo ke skutkové podstatě